

Küçük Tilkinin Sözü

Ebru Mina TOMURCUK

Küçük Tilkinin Sözü

Ebru Mina TOMURCUK

Yaşlı bir meşe ağacının altındaki sıcacık bir inde, parlak pas rengi tüyleri ve ucu beyaz, kabarık kuyruğuyla küçük tilki Felix yaşırdı. Her sabah minik yaprak desenli yeşil boyunbağını takardı. Evinin çevresindeki ormanı keşfetmeyi çok severdi. Bir gün, eğrelti otlarından bir duvarın ardına saklanmış gizli bir bahçe buldu. Gördüğü en büyülü yerd.

Bahçe kıvrım kıvrım yollarla, minik köprülerle ve her renkten çiçeklerle doluydu. Ortada, dalları esintide fısıldayan yaşlı, yumuşacık bir meşe ağacı duruyordu. Felix'in kehribar rengi gözleri hayretle kocaman açıldı. Yollar boyunca koşturdu ve tatlı çiçekleri kokladı. 'Keşke burada sonsuza dek kalabilsem,' dedi usulca.

Felix meşenin yanında dinlenirken, bilge yaşlı bir baykuş süzülüp yanına kondu. 'Bu bahçe çok özel,' dedi. 'Onunla ilgilenecek birine ihtiyacı var.' Felix doğrulup oturdu. 'Ben onu koruyacağım!' diye söz verdi. 'Yolları açık, çiçekleri güvende tutacağım.' Baykuş başını salladı. 'Söz değerli bir şeydir,' dedi. 'Onu iyi koru.'

Felix bahçeye her gün gitti. Minik yabani otları yoldu ve yolları kabarık kuyruğuyla süpürdü. Kendini gururlu ve mutlu hissetti. Ama bir gece kara bulutlar çöktü ve vahşi bir fırtına ormanı sarstı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağdı, rüzgâr ağaçların arasında uğuldadı. Felix ininde kıvrılıp gök gürültüsünü dinledi.

Sabah Felix aceleyle bahçeye koştu. Yüreği sızladı. Fırtına dalları devirmiş, yolları süpürüp götürmüştü. Minik köprüler kırılmış, çiçekler eğilmiş ve çamura bulanmıştı. Felix'in kulakları düştü. 'Ah hayır,' diye fısıldadı. 'Burayı koruyacağıma söz vermiştim. Ne yapacağım?' Kehribar rengi gözleri endişeyle doldu.

Felix ıslak bir taşın üstüne oturup sözünü düşündü. Her şeyi tek başına düzeltmek istiyordu ama iş çok büyüktü. Küçük patileri ağır dalları kaldıramıyordu. 'Yardıma ihtiyacım var,' dedi cesurca. 'Yardım istemek sözü bozmak değildir. Onu tutmanın bir yolunu bulmaktır.' Böylece arkadaşlarını aramaya koyuldu.

Önce porsuk Bramble'ı buldu. Bramble'ın çizgili bir yüzü ve sıcacık kahverengi gözleri vardı. Kahverengi bez bir çantası ve kısa kırmızı bir atkısı vardı. 'Bramble,' dedi Felix, 'bahçe zarar gördü. Onu onarmama yardım eder misin?' Bramble sevecenlikle gülümsedi. 'Elbette, küçük dostum,' dedi. 'Aletlerimi getireyim.'

Sonra tavşan Poppy'yi buldu. Poppy'nin yumuşacık krem rengi tüyleri ve içi pembe uzun kulakları vardı. Cebi tohumlarla dolu mavi bir önlük giyiyordu. 'Poppy,' dedi Felix, 'bahçenin bize ihtiyacı var. Yardım eder misin?' Poppy'nin yuvarlak gözleri parladı. 'Çok isterim!' dedi. 'Çiçekleri yeniden dikmek için tohum getiririm.'

Üç arkadaş bahçe kapısında buluştu. Bramble çamurlu yollara ve kırık köprülere baktı. 'Bunu düzeltebiliriz,' dedi sakın sakın. 'Önce dalları temizleriz. Sonra yolları onarır ve yeni tohumlar ekeriz.' Poppy başını salladı. 'Ve birlikte çalışacağız!' diye sevinçle bağırdı. Felix'in göğsünde sıcacık bir umut belirdi.

Bramble güçlü patilerini çamura daldırıp ağır dalları kaldırdı. Felix delikleri doldurmak için küçük dallar ve taşlar taşıdı. Poppy düşen tohumları toplayıp önlüğünün cebine koydu. Bütün sabah çalıştılar ve yavaş yavaş bahçe daha iyi görünmeye başladı. 'Harika gidiyorsun, Felix!' dedi Poppy parlak bir gülümsemeyle.

Öğleden sonra yollar hâlâ çamurlu, köprüler hâlâ kırık. Felix yorulmaya başladı. 'Bu zor bir iş,' diye iç çekti. 'Patilerim ağrıyor.' Bramble yumuşak bir patisini Felix'in omzuna koydu. 'Söz tutmak emek ister,' dedi. 'Ama yalnız değiliz. Bu her işi kolaylaştırır.'

Poppy bir avuç tohumla yanlarına zıpladı. 'Bakın!' dedi. 'Bunları yaşı meşenin altında buldum. Bunlar çiçek tohumları. Hadi bunları yol boyunca ekelim.' Felix'in kulakları dikildi. 'Bu harika bir fikir!' dedi. Küçük çukurlar kazdılar, tohumları içine koydular ve üstlerini usulca toprakla örttüler.

Güneş batmaya başlarken üç arkadaş geri çekilip işlerini hayranlıkla seyretti. Yollar yine dümdüzdü ve köprüler sağlam dallarla onarılmıştı. Bramble alnını sildi. 'Başardık,' dedi gururla. Felix arkadaşlarına baktı ve içini sıcacık bir duygu kapladı. 'Teşekkür ederim,' dedi. 'Siz olmasaydınız sözümü tutamazdım.'

Günler geçti ve bahçe dinlendi. Felix her gün tohumları sulamak ve yolları kontrol etmek için geldi. Sonra bir sabah toprağın içinden minik yeşil filizler baş verdi. Felix sevinçle nefesini tuttu. 'Büyüyorlar!' diye seslendi arkadaşlarına. Bramble ve Poppy görmek için aceleyle geldiler. Bahçe yeniden canlanıyordu.

İlkbahar geldiğinde bahçe çiçeklerle dolup taşı. Her renkten çiçek esintide dans ediyor, yollar pırıl pırıl ve temiz görünüyordu. Yaşlı meşe ağacı yapraklarını mutlulukla hışırdattı. Felix, Bramble ve Poppy dallarının altında birlikte oturdular. 'Sözünü tuttun, Felix,' dedi Poppy. 'Biz de yardım ettik!' diye ekledi Bramble sırtarak.

Felix güzel bahçeye bakındı ve gülümsedi. 'Önemli bir şey öğrendim,' dedi. 'Söz tutmak emek ister ama yardımlaşan eller her işi kolaylaştırır.' Baykuş süzülüp yanlarına kondu ve bilgece başını salladı. 'Aferin, küçük tilki,' dedi. Ve o günden sonra Felix, dostluğun ve çok çalışmanın her sözü gerçeğe dönüştürebileceğini biliyordu.